

Overweging eerste zondag van de Advent

Lezingen: Jesaja 2, 1-5 Evangelie: Mattheüs 24, 37-44

Broeders en zusters,

Vandaag, met de eerste zondag van de Advent, begint een nieuw kerkelijk jaar.

Vorige week werd het 'oude jaar' afgesloten met het lichtelijk triomfale hoogfeest van Christus, Koning van het Heelal. Daarmee is de cirkel van dat jaar rond. Met de Advent begint, na die manifestatie van Jezus' grootheid, een contrasterende periode van verstillings, van voorbereiding het feest van de geboorte van deze Koning als kwetsbaar kind in een armoedige kribbe. 'De donkere dagen voor Kerstmis' noemen we ze, deze vaak grijze november- en decemberdagen waarop het tussen ochtend en avond soms nauwelijks nog licht wordt. Het zijn dagen van inkeer en bezinning, van hoop en verwachting, van *blijde* verwachting.

In de seculiere wereld begint de Advent tegenwoordig al veel eerder en veel uitbundiger dan in de kerk. Zeker nu het Sinterklaasfeest om ons bekende redenen aan sympathie en belangstelling heeft ingeboet. Waar *wij* vandaag zuinig beginnen met het aansteken van één kaarsje op de Adventskrans, staan in de stad de etalages al vol galakleding voor het kerstdiner, kun je allang overal al kerstversieringen kopen, is al weken geleden de kerstverlichting in de winkelstraten aangebracht, en hebben sommige mensen zelfs al een opgetuigde kerstboom in hun huiskamer staan. Kortom: de seculiere advent is gretig en gulzig en wentelt zich al bij voorbaat in glitter en glamour.

Onze kerkelijke advent begint aanzienlijk voorzichtiger en soberder. Om te beginnen dus al later. En minder uitbundig zichtbaar. De liturgische kleur is paars, de kleur van boete en bezinning. We beginnen bewust aan een tijd van voorbereiding en verwachting. De verwachting van niets minder dan een betere wereld. Een wereld zoals Jesaja die voorzag in zijn visioen waarover de eerste lezing spreekt. Een vredige en vruchtbare wereld. Een wereld waar geen volk nog het zwaard zal trekken tegen een ander volk, en niemand nog zal leren oorlog te voeren. Een wereld waarin zwaarden omgesmeed worden tot ploegijzers om de bodem vruchtbaar te maken, en speren tot sikkels om te oogsten. Een wereld kortom die straalt in het Licht van de Heer onze God die immers het beste met haar voor heeft..

Die tijd, zo kunnen we ons makkelijk indenken, begint met de geboorte van Jezus, de Heiland die deze blijde boodschap van vrede en voorspoed aan ons voorleeft en zo de wereld 'heel' maakt en verlost van duisternis en kwaad.

Maar op deze eerste Adventszondag spreekt het Mattheüs evangelie verrassender wijze niet van dit vreugdevol uitzien naar Gods menswording op aarde die we met Kerstmis vieren met het Kind in de kribbe. Hier is immers Jezus zelf aan het woord die natuurlijk niet zijn geboorte aankondigt, maar een andere komst, een wederkomst. En dan bedoelt hij kennelijk niet in eerste instantie Zijn Wederkomst aan het Einde der Tijden, het Laatste Oordeel, maar Zijn wederkomst voor ieder van ons persoonlijk, aan het eind van ons aardse leven. Een wederkomst die soms volkomen onverwacht mensen wreed van elkaar scheidt: 'Van twee mensen die op een akker aan het werk zijn, wordt de één meegenomen, de ander achtergelaten. Van twee vrouwen die graan tot meel vermalen op een steen wordt de een meegenomen, de ander achtergelaten. Voor zo'n onverwacht weggerukt worden uit het leven waarschuwt Jezus: 'Weest waakzaam, want gij weet niet op welke dag uw Heer komt'. De dood kan komen als een dief in de nacht. Deze wederkomst kan alleen vreugdevol zijn wanneer we daarop voorbereid zijn.

Wanneer zijn wij daarop voorbereid?

Dat zijn we als wij het voorbeeld dat Jezus ons voorleefde hebben gevolgd. Als wij zijn Blijde Boodschap in ons leven hebben uitgedragen. Door erover te spreken, maar vooral door ernaar te leven. Als wij zijn Licht in de wereld hebben gebracht door te streven naar vrede, barmhartigheid, medemenselijkheid en solidariteit. Als wij hebben geleefd als mensen van goede wil.

We beginnen de Advent dus eigenlijk achterstevoren, niet met het anticiperen op Jezus' geboorte in de stal van Bethlehem, maar met ons voorbereiden op diens wederkomst. Voor ons persoonlijk en uiteindelijk voor ons allen, aan het Einde der Tijden.

Is dat raar? Nee, dat ook weer niet. Want Jezus' geboorte en Zijn wederkomst zijn natuurlijk nauw met elkaar verbonden. Ze lijken op elkaar, 'rijmen op elkaar', bij wijze van spreken.

Advent is uitzien naar de komst van de Heer. Uitzien naar die komst en de weg effenen, de akker vruchtbaar maken voor die komst.

Ik vind het daarom mooi dat het Gregoriaans koor het prachtige adventslied *Rorate Caeli* door de liturgie van vandaag heeft gevlochten. Dat lied is gebaseerd – hoe kan het anders – op een tekst uit de profeet Jesaja, hoofdstuk 45, vers 8: 'Dauwt hemelen van boven, en laat de wolken gerechtigheid regenen.' De milde dauw in de vroege ochtend maakt de aarde vruchtbaar. Het geldt hier als beeldspraak voor onze voorbereiding op de komst van de Heer, opdat Zijn blijde boodschap in vruchtbare aarde kan vallen. Dauw die Gerechtigheid is, voedingsbodem voor onze verlossing uit de ballingschap van kwaad, onrecht en lijden.

Advent is uitzien naar Licht in de Duisternis.

Advent is hopen op beter.

Amen.